

My jsme tu pro něho

Rožnov, Střítež, 10.8.2014

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 115

Text: **Ž 100, 2 – 3** *Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem! Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase.*

1K 8, 6 *Je jediný Bůh Otec, od něhož je všechno, a my jsme tu pro něho.*

Jednou jsem v rádiu poslouchal reportáž o jakési zapadlé vesničce na podkarpatské Rusi. Redaktorka na závěr reportáže zmínila, že velmi těžké životní podmínky dovedli obyvatelé unést jen díky své silné víře v Boha. V první chvíli jsem si řekl, že to je hezké svědectví o tom, jak užitečná je člověku víra. Ale hned na to jsem si uvědomil, že je poněkud zavádějící prezentovat víru jako něco, co člověku pouze pomáhá v nouzi, co pomáhá lépe snášet příkoří života, co slouží člověku jako nějaké utišující prášky nebo ona pověstná berlička. Vždyť častokrát je to jinak, totiž že právě kvůli víře máme život těžší, protože víra nám nepřináší jen výhody, ale naopak mnoho protivenství a bolesti. A tak mě to nakonec přivedlo k přemýšlení: Proč vlastně věřím? Protože je pro mě víra užitečná? Protože mi to v životě pomáhá a je to pro mě výhodné? Mnoho lidí dnes takto přistupuje obecně ke spiritualitě, jako k něčemu co je pro člověka užitečné, potřebné, neřku-li zdravé nebo léčivé. Tedy co slouží člověku, co prospívá duši i tělu. Kdysi mi jedna žena svěřila, že raději chodí k evangelíkům, protože u nás je to o člověku a ne o Bohu. Ale já jsem si v duchu pomyslel: Je to dobře? Má stát v centru naší víry člověk, jeho nitro, jeho potřeby nebo to má být Pán Bůh? Je naše náboženství oslavou člověka nebo oslavou Boží?

Žalmista ve 115 žalmu zpívá: „Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav.“ Dnešní postmoderní doba řadí spiritualitu do jedné řady s mnoha jinými nabídkami na zkvalitnění osobního života. Člověk si může vybrat z katalogu náboženských směrů, který nejvíce vyhovuje jeho potřebám, naturelu a zaměření. Tak jako člověk v životě vystřídá několik mobilů, automobilů a někdo dokonce partnerů či partnerek, tak si někteří vybírají z duchovních směrů, které jim připadají pro ně osobně nejprospěšnější, a když je přestanou bavit nebo jim vyhovovat, tak si najdou něco jiného. Přirozeně jsou lákavější takové náboženské směry, které nějak kultivují nás samé. Něco, jako když člověk chodí do posilovny nebo do sauny. Je to součást dnešní západní kultury osobního rozvoje, kultury péče o sebe. Lákové jsou nabídky všelijakého duchovního sebezdokonalování. To je náboženství, které se nakonec klidně obejde i bez Boha, protože centrem takové víry je člověk sám a jeho svět. Jakoby si lidé vymysleli Pána Boha jen pro svoji potřebu spirituality, příp. jako garanta světového pořádku nebo zajišťovatele naší osobní spásy. Tato lidská potřeba, která stála na počátku, prý stvořila koncept Boha.

Celá Bible ovšem hovoří o opaku. Je tu Bůh, který tu je nezávisle na nás. On je ta skutečnost nejskutečnější. A pak je tu stvoření, které je tu z jeho vůle, z jeho moci a pro něj. My jsme jen odvozenina od Boha. Jak říká Bible: jsme obraz Boží. Obraz, který si Pán Bůh namaloval pro radost. Tuto skutečnost chce vystihnout vyprávění o stvoření z knihy Genesis. To není pouhý mýtus o vzniku světa, ale pravdivá výpověď o smyslu života – o našem určení. Proč tu jsme a čím jsme. Komu máme působit radost. V 1K 8, 6 čteme: „Je jediný Bůh Otec, od něhož je všechno, a my jsme tu pro něho.“

I žalmista se tím zabývá ve svých žalmech, např. v žalmu stém: Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. Po pravdě řečeno, v tomto žalmu nejde ani tak o stvoření člověka jako takového, ale spíše o původ Božího lidu. Izraelci vděčí za svůj vznik Božímu vyvolení a Božímu vysvoboditelskému činu, když Bůh jejich praotce vyvedl z Egypta. Je to vyznání, že máme svůj původ u Boha, potažmo že celý svět má svůj původ u něj. Ten žalm vlastně říká: To co jsme, jsme z vůle a milosti Boží. K tomu jsme se nedopracovali svou vlastní silou, svým úsilím, duchovním cvičením nebo sebezdokonalováním. Různé duchovní cesty vedoucí k údajné svatosti až dokonalosti jsou lákové. Ať už jde o farizejskou rigorózní zbožnost vedoucí přes úzkostlivé dodržování mnoha předpisů nebo o kontemplativní či mystické povznesení duše k Bohu. Ale např. apoštol Pavel říká: Milostí Boží jsem to, co jsem. Nebo na jiném místě čteme: „Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ A tak vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe.

Tento verš se dá ovšem přeložit ještě jinak: „On nás učinil, a proto patříme jemu.“ Podobně píše apoštol Pavel v epištole Římanům 14, 7: „Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.“ Nebo řečeno slovy heidelbergského katechismu: „Mým jedinkým potěšením v životě i v smrti jest to, že nejsem sám svůj, nýbrž že jsem svého věrného Spasitele Ježíše Krista.“ Tzn.: nepatřím sám sobě, ale jsem něčí.

Tato skutečnost vede v mém životě k dvojímu: Jednak nejsem sám sobě autoritou, nejsem sám sobě Bohem, nejsem odpovědný sám sobě. Je tu někdo, kdo mě ve všem přesahuje, komu za svůj život odpovídám a koho je mi uloženo poslouchat. Komu sloužím.

A za druhé: Milost v mém životě, milost života je něco, za co nevděčím sám sobě, ale stvořiteli a dárci života. A tato vděčnost je zdrojem radosti. Když to spojíme: Můj život je služba a radost. Tak to si to přeje i žalmista:

Radostně služ Hospodinu! Služba bez radosti je zahořklá a nepramení z lásky k Bohu. Radost bez odpovědnosti je soběstředná a také není projevem lásky k Bohu.

A tak motorem našeho konání je vztah k našemu Tvůrci, k Bohu. Ne snaha o soukromou sebekultivaci či o jakési povznesení nebo zbožštění sebe sama. My jsme byli stvořeni ke vztahu. K Bohu a k bližním. Když mám někoho rád, chci mu dělat radost. A my jsme byli stvořeni k lásce a k radosti. První a největší přikázání zní: „Budeš věřit v Hospodina, svého Boha“, nýbrž „Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.“ Milovat je víc než věřit. Víra se týká toho, co nevidíme. Až to uvidíme, nebude už potřeba víry. Ale láska trvá na věky. Na prvním místě láska k Bohu, a od ní pak odvozená láska k bližnímu. Kdyby nebylo Boha, který nám dal do vínku tento účel života, nemohli bychom vůbec milovat. Jestliže milujeme, činíme tak proto, že Bůh napřed miloval nás. Jestliže se někomu líbí náboženství orientované na člověka, pak říkám, že bychom vůbec o člověku nemohli mluvit, kdyby nebylo Pána Boha. A když se mě někdo zeptá, proč vlastně věřím, že Bůh je?, tak moje odpověď zní: Já nevěřím, že Bůh je. Já věřím, protože Bůh je!

Modlitba:

Hospodine, neprosíme o svou větší slávu a čest, ale o tvou slávu. Neboť celý náš život je odvozen od Tebe, at' už v tebe věříme nebo nevěříme. Ty jsi láska a stvořil jsi nás ke svému obrazu. Dej, at' se při pohledu na své dílo setkáš s láskou, kterou jsi do nás vložil.

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty jsi věčné Boží slovo, a tímto slovem bylo stvořeno vše, co jest. Za toto stvoření se nyní přimlouváme ve svých modlitbách. Prosíme za svět sužovaný lidským násilím. Modlíme se za mír v Afghánistánu, za ukončení bojů mezi Palestinci a Izraelem, za klid zbraní na Ukrajině. Prosíme za všechna místa na světě, kde se bojuje a kde lidé žijí ve strachu o hobý život.*

Modlíme se za lidi nakažené nebezpečnou ebolou, za lékaře a zdravotníky, kteří postiženým pomáhají.

Prosíme za moudrá rozhodnutí politiků, za objektivní média, za odvahu pro církve, za to, aby se lidem v naší zemi vedlo lépe, aby nezlořečili Bohu a nehrnuli se do zkažky.

Prosíme za ty, na které naše společnost neprávem zapomíná, kterých si pro jejich dobrý příklad necení a které v jejich úsilí o spravedlnost a pokoj nepodporuje.

Modlíme se za nemocné, nezaměstnané, osamělé, pozůstalé. Všem těm a všem dalším potřebným daruj své požehnání a svou lásku. Amen.